

หรือจะจำรวมทั้งหมดก็ได้ดังนี้

= เพชฌฆาตเฒ่าใช้โซ่ใหญ่ฟาดตรงรูปนกยูงล้มครืนในงานภาณยักษ์ที่วัด

โมฬีโลก

นอกจากนี้ยังมีวิธีจำคำที่ใช้ สระ ใ และ ใ บทเรียนที่เป็นอมตะไปแล้วก็คือ :

ผู้ใหญหาผ้าใหม่ ให้สะใภ้ใช้คล้องคอ

ใฝ่ใจเอาใส่ท่อ มิหลงไหลใครขอดู

จะใคร่ลงเรือใบ ดูน้ำใสและปลาปู

สิ่งใดอยู่ในตู้ มิใช่อยู่ในตู้ตั้งเตียง

บ้าใบบ่ือโยบัว หูต้ามัวมาใกล้เตียง

เล่าท่องอย่าละเลียง ยี่สิบม้วนจำจงดี

ฯลฯ

ความจริงอาจไม่ได้มีแต่นักเรียนภาษาไทยเท่านั้นที่ต้องผ่านประสบปัญหาการท่องจำ นักเรียนไวยากรณ์อังกฤษก็เช่นกัน

ภาษาอังกฤษก็มีวิธีจำคล้ายกัน อักษรอังกฤษมียี่สิบหกตัว

วิธีจำคือให้จำประโยคศักดิ์สิทธิ์นี้ :

The quick brown fox jumps over the lazy dog. (จิ้งจอกเปรี้ยว

สีน้ำตาลกระโดดข้ามหมาเกียจคร้าน) เป็นประโยคเดียวที่คลุมทุกพยัญชนะอังกฤษ

ในวิชาเคมีก็มีวิธีจำเช่นกัน ยกตัวอย่าง

การจำธาตุต่างๆ เรียงลำดับจำนวนที่พบจากมากไปหาน้อย นั่นคือ Oxygen, Silicon, Aluminium, Iron, Calcium, Sodium, Potassium, Magnesium

ใช้อักษรแรกของแต่ละธาตุมาสร้างเป็นเรื่องได้ดังนี้

Only silly asses in college study past midnight. (มีแต่โง่งงในมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่เรียนจนดึกดื่น)

หัวใจของการสร้างสรรค์งานแบบนี้ก็คือ การด้น (Improvisation) ยิ่งด้นได้พิสดาร ยิ่งหยาบคายเท่าไร ยิ่งทำให้จดจำได้ดีขึ้น

กระบวนการนี้ใช้ประโยชน์ได้กับงานต่างๆ

ไม่ใช่เฉพาะการจำเพื่อผ่านสอบ การแปลงข้อมูลดิบเป็นภาพหรือจินตนาการแปลกๆ ช่วยให้สมองจดจำดีขึ้น เนื่องจากสมองของคนเรามีความสามารถในการจดจำภาพมากกว่ารายละเอียดที่เป็นข้อมูลล้วนๆ

ในการแต่งเรื่องสั้นหรือนวนิยายก็สามารถใช้หลักการเดียวกันได้ และทำหายขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น เมื่อใช้พยัญชนะชนิดเดียวมาแต่งร้อยเรียงเป็น

เรื่อง

สมัยก่อนเด็กๆ มักมีคำร้องด้วยเรื่องพยัญชนะเดียว เช่น

“ตาตีไต่ต้นตาล ต้นตาลตำตูดตาตี ตาตีตักต้นตาล...”

หรือ

“เมื่อมั่งมีมากมายมิตรหมายมอง

เมื่อมัวหมองมิตรมองเหมือนหมูหมา

เมื่อไม่มีหมดมิตรมุ่งมองมา

เมื่อมอดม้วยแม่หมูหมาไม่มามอง”

หรือ

“จำใจจำจากเจ้าจำจร...”

การใช้อักษรพยัญชนะเดียวมาแต่งเป็นเรื่องยากแล้ว แต่ยิ่งยากขึ้นไปอีกเมื่อใจหยิ่งกำหนดให้ใช้วรรณยุกต์มากำกับด้วย

สุนทรภู่ ปรมาจารย์ด้านกวีและเรื่องแต่ง เคยแต่งบทกวีใน นิราศสุพรรณ ท่อนหนึ่งด้วยการใช้พยัญชนะเดียวต่อบท และกฎบังคับวรรณยุกต์ของโคลง ดังนี้

เขาเขียวโขดคุ่มขึ้น	เคียงเคียง
รุ่มรินรุกขรังเรียง	เรียบร้อย
โหมหักหึ่งหายเหียง	หัวทาด แสงแส
ยางใหญ่ยอดยืนย้อย	โยกโยโยนยนนา

จอมกวีท่านนี้ยังแสดงฝีมือโคลงอีกบทหนึ่งคือ

แจ้วแจ้วจกจันจ้า	จับใจ
หรั่งหรั่งเรื้อยเรไร	ร่ำร้อง
แซงแซวส่งเสียงใส	ทราบโสด
แหงหนึ่งนึ๊กนุชน้อง	แนบเนียนลนาง

> การเขียนจากข้อจำกัดของกวีร่วมสมัยของไทยก็มีไม่น้อย มีการใช้เทคนิคแบบกลบทในการนำเสนอ เช่นงานหลายชิ้นของกวี ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ เขียนจากโจทย์ที่กำหนดให้ใช้เฉพาะคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี บางบทก็เขียนตามจังหวะวรรณยุกต์ที่กำหนดไว้ก่อนซึ่งแตกต่างจากฉันทลักษณ์มาตรฐาน งานบางชิ้นของกวี ไพวรินทร์ ขาวงาม ก็เขียนจากโจทย์ที่กำหนดให้ใช้แต่คำไม่สุภาพ เป็นต้น

การแต่งเรื่องภายใต้กฎเกณฑ์ที่มีข้อจำกัดเช่นนี้ดูเผินๆ เป็นปัญหา แต่ความจริงแล้วเป็นการทดสอบฝึกหัดการใช้พลังสมองในการเสริมสร้างจินตนาการ เปิดมุมมองใหม่ๆ ที่โดยปกติเราจะไม่เคยคาดคิดมาก่อน

เมื่อกติกา ยิ่งหนาแน่นและมีข้อจำกัดมาก สมองต้องทำหน้าที่หนักกว่าเดิม จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ยิ่งบีบเท่าไร สมองซึ่งสร้างสรรค์ของคนเราก็มีทิศทางไปของมันเอง

มาแต่งเรื่องสั้นโดยใช้พยัญชนะเดียวกันดีไหม

โจทย์ : แต่งเรื่องจากการใช้เพียงพยัญชนะ 'ต'

เพื่อเป็นการรำลึกถึงอดีต ขอให้มีส่วนละครชื่อ ตาตี ตามในคำร้องของเด็กๆ ที่กล่าวข้างต้น คือ "ตาตีไต่ต้นตาล ต้นตาลตำตูดตาตี ตาตีตักต้นตาล..."

เนื่องจากเป็นโจทย์ที่ 'หิน' มาก จึง อนุญาตให้ใช้คำจากพยัญชนะอื่นแซมได้บ้าง เช่น คำต่อเนื่อง ล้นชาน หรือบุพบท (ยกตัวอย่าง ตกกระ ตกนรกทั้งเป็น ตกกระได้พลอยเงิน เงินตรา เข้าตรู ถูกต้อง ฯลฯ) โดยพยายามใช้คำอื่นฯ ให้น้อยที่สุด

> การเขียนจากข้อจำกัดของไทยเรามีมานานแล้ว โดยเฉพาะในบทกวี ครั้งหนึ่งจอมกวีศรีปราชญ์ได้รับคำทำให้เขียนบทกวีจากคำว่า 'ทะเล่มปุมปู' ซึ่งเป็นคำที่ไม่มีความหมายอะไร

ท่านรับคำทำ และนี่คืองานที่ออกมา :

ทะเลแม่ว่าห้วย เรียมฟัง
ลุ่มว่าดอนเรียมหวัง ว่าด้วย
ปุมเปลือกปะการัง เรียมร่วม คำแม่
ปูว่าหอยแมกกล้วย ว่ากล้วยเรียมตาม

เรื่องสั้น

ตาตี

-1-

ตอนตะวันตั้งโต้ง ตาตีไต่ต้นตาล...

แต่เข้าตรูตะแกไต่ตาลต้นนั้นต้นนี้ ไต่ขึ้นไต่ลง เก็บตาลโตนดขายตรงตลาด แต่ไหนแต่ไรตาลโตนดราคาไม่ตก

ตาตีหอดตาแต่ไกล อี้ต้อยต้อยสวมตะแคงเดินตามตอนต้นตะขบตรงสะพานติดตลิ่งตกปลาตะเพียน

ต้อยต้อยเมียตาเตี้ย แดงเนื้อสาวก็ตกล่องปล่องขึ้นแต่งงานกับตาเตี้ยตั้งแต่ตีเมียเก่าตาเตี้ยตาย

ตาเตี้ยตัวเท่าหมูตอน ต้นตระกูลไม่ต่ำต้อย แต่ใจเตี้ยตะกละตะกลามตามใจปากมากหนี่ แต่ก่อนแต่ก็ตะแกเที่ยวตะขบ ตาแก่ตะขบตั้ง ใช้เงินตราแหงไต่ตหมดตัว

ต้อยตั้งหน้าตาไม่ต้อยต่ำ ขายตะเพียนตรงตลาดตาลโตนด ตะโพกสุดเสียงสังข์ หนุ่มตะกอกหลายตนตกหลุมรักตามติดตลอด แต่ตาเตี้ยตัดไฟแต่ต้นลม แต่งงานกับต้อยตั้ง

บางตนตรงตลาดตาลโตนดตลกไปกษา ตาเตี้ยเลี้ยงต้อย(ตั้ง)!

ตาตีตนตะกั่วปา หลังเตี้ยตบแข็งตาย หิ้งตำราติดตามตาตะลอนหัวไต่ต่อมาเป็นไต่กั้ง ตระเวนตั้งแต่ตั้งถึงตราด ตุลาคมต่อมาเรือแตกที่ตราด ตัวเปล่าตะลอนๆ ถึงตำบลบางตาลโตนด เจอตุ๊กตาตรงตะพัง ต้องตาต้องใจตกหลุมรักตุ๊กตา

ตุ๊กตา แก้วตาต้าม ตาแก่บางตาลโตนด

ตาตีตามติดตุ๊กตาหลายตะวัน ไต่ต้นตาลเก็บตาลขายตรงตลาด ต่อมาตาตี้มยกตุ๊กตาให้แต่งเป็นตุนาหงัน เนื่องแต่ตาตี้อตรง เป็นตนเหยียบเต่าตี้มตีน

ตาตีไต่ต้นตาล กวาดตาตามทุ่งตาลบางตาลโตนด ตรงตะพังปลุกตะไคร้ตะขบ ตะแบก เต็ง ตะคร้อ ตะครอง ตะเคียน ตะลิงปลิง เต่าร้าง เตย ตั้งไธ้แดงกวาง แดงโม เป็นต้น

ที่ตรงนี้ตกทอดมาแต่พ่อตา หลังแต่งงานกับตุ๊กตาพ่อตาตาตี้อยกที่ริม

ตะพังให้ตาตี หัวตลาดว่าตาตีตกถึงข้าวสาร

ตั้งแต่ตึกตาตายทั้งกลม และต่อมาตาตีตกต้นตาลตาย ตอนนั้น
ตะขาบตัวโตได้เตาะเตาะตรงตักพ่อตา ตะแกตกใจ หัวตะโหงกตาลตำตูดตาตี
ห้อยต่อง่าง หล่นตึกตกต้นตาลตาย ทิ้งตาตีไต่ต้นตาลขายตาลตรงตลาดตัว
คนเดียว

ตอนตะวันตั้งโห่งเหนือต้นตะขาบ ตาตีสวมแต่เตี่ยวไต่ต้นตาล...

ตาตีกวาดตา ต้อยตั้งลับตาตีนตะพานแต่ไต่คนไม่รู้

พริบตาต้อยตั้งตะโกนต่อตาตี ตาตีตกใจ สายตาตะเต้อ้อยตั้งตะกุก
ตะกายในน้ำ ตนไต่ตาลตกตะลึง

ตาตีตะลึงตะลานไต่ลงจากต้นตาล หัวตะโหงกตาลเกี่ยวผ้าเตี่ยวตาตีค้ำ
ตั้งตรงต้น ตกลงมาตัวเปล่าตรงตีนต้นตาล ตาตีตะลึงแต่ตัดสินใจตรงต่อไป
ตลิ่งตีนตะพาน ต้อยตั้งตกน้ำ ตะคริวกินตัว

ตาตีลึงน้ำตุม ลากต้อยตั้งขึ้นมา ตาตีตาโพลง ตะลึงตะลาน

ต้อยตั้งตัวเปล่าเต้าเปลือยเต็มตา โล้งโห่ง เต่งตั้ง แดงร่มใบ...

ตาตีตุ้มๆ ต่อมๆ ตื่นตา ตะขีดตะขวง ตกประหม่าเมื่อตัวต้อยตั้งตะ
ตีล้าตัวตาตี

ตาเตี้ยปรากฎตัว ตะแกเดินผาง ทวาด “ตาตีตะเต้อ้อยตั้ง...”

ตาตีตอบ “แต่...”

ตาเตี้ยตะโกน “ตาตีตำซ้ำ ไม่สวมเตี่ยว ตะเต้อ้อยตั้งต่อหน้าต่อตา...”

ตาตีตำซ้ำเหวี่ยงตะ “ตะโหงกตาลเกี่ยวเตี่ยวตก...”

“ต่อแหล เวรตะไลตัวไหนจะตกหลุม”

พริบตาต่อมา หนุ่มตะกอกหลายตนติดตามมาตรงตะพัง ตะปบตัวตาตี
ติดตีนตะพาน

“ศิริจฉาน ตาโห่ง ตาตุ้ย ตะครูปตัวไว้”

ตาเตี้ยตรงรีติดตาตี ตะเต้อ้อยตะบี้ตะบัน ตาตุ้ยเพื่อนตาเตี้ยตริงตาตี
ติดตลิ่งคูดั้งเม ตาโห่งตะแกขายไรตีตามติดตะบันหน้าตาตีตกน้ำต่อม

ตาตีตะเกียกตะกายตรงตลิ่ง แต่ตาตุ้ยตัวดีไม่ตะลุมพุกตามตัวเต็มแรง
เต็มรัก

ตาตีตั้งตัวไม่ตรง คุบุดคุเบ หัวแตก ตาลาย

ตาเตี้ยเดินเป็นเจ้าเข้า “เวรตะไลตาบอด ต้อยตั้งเมียดู”

ตาตีตกเป็นเบี้ยล่าง ตะกุกตะกัก “ตูเปล่า...”

ตาเตี้ยตะเบ็ง “ไม่ต้องไต่เถียง ตูเห็นตำตาโห่งๆ ตาตีต่อแหล ตก
ต่ำๆ ตีหน้าตาย”

“ตีฝีปากต่างๆ นานาต้องเจอสิน”

ตาตีตอบ “ไต่ถามต้อยตั้ง...”

“ไม่ต้องแก้ตัว”

ตาเตี้ยตะคอก “ไม่ต้องต่อความยาว ตาโห่ง... ตามตำรวจมา”

ตาตุ้ยนายหนังตะลุงตะบะแตก ตะโกน “พาเวรตะไลตัวนี้ไปตะแลงแกง...”

ตดไม่หันหายเหม็น ตำรวจตามมาติดติด ไต่ถามต้นสายปลายเหตุ

ตำรวจทวาด “ตำซ้ำ ตาตีติดตันทา”

“ตูเปล่า ตูตั้งใจช่วยต้อยตั้ง...”

“แต่ตัวเปล่าไม่สวมเตี่ยว?”

“อย่าตัดสินตูก่อนไต่ถามต้อยตั้ง”

ตำรวจตัดบท “ตรงไปตะรางก่อน”

“แต่...”

“ไม่ต้องแต่ เตรียมตัวติดตะรางจนตาย”

-2-

ตอนตะวันตกดิน ตาตีติดตะราง...

ตาตีตรอมใจ ตนเองตรงช่วยต้อยตั้ง แต่ถูกตัดสินเป็นตนตำซ้ำ ติด
ตะรางติดตะราง

ตกตึกตำรวจตามมา “ตาตีต้องการออกจากตะรางไหม?”

ตาตีน้ำตาซึมแม่ตาบวมตุ่ย “ตูไม่ตำซ้ำ...”

ตำรวจตะล่อม “ต้องการออกจากตะรางไหม?”

ตาตีตื่นเต้น ตอบ “ต้องการ”

“ตาเตี้ยไม่ติดใจเอาเรื่องตาตี แต่...”

“แต่?”

“ตาเตี้ยไม่ติดใจต่อเมื่อ...”

“ต่อเมื่อ?”

“ตาเตี้ยติดหนี้ตาตีหลายตั้งค์ ต้องการตัดหนี้ ตาตีตัดเงินต้น ฐจะ
ปล่อยตัวจากตาราง”

ตาตีลั่นหัว

“ตามใจ ต้องการติดตารางจนตายก็ตามใจ ตัวอย่างมีเป็นต้น”

ตาตีตริกตรอง “ตะวันขึ้นให้คำตอบ”

ตำรวจตอบ “ตกลง”

ตาตีไต่รตรองตลอดคืน ทีหนึ่ง ทีสอง ทีสาม จนตีห้าได้รุ่ง โกวไต้ตั้งตีปีก ตาตี
หลังตั้งแต่ใจตกตะกอน ตะคลับตะคล้าย ต้อยตั้งตักน้ำเจียนตาย แต่ไม่ตกใจ
ไปตกปลาแต่ตัวเปล่า ตาเตี้ยตามไปตรงตะพังตรงเวลา ตำรวจไม่ได้สวน
ตะครุบตัวตาตีติดตาราง

นอนคะแคงตัวไต่รตรองต่อจนตะวันโ่่ง ตำรวจตามมาถึงตาราง

ตาตีตอบตำรวจ “ตกลง”

“เงินต้นที่ตาเตี้ยติดตัดให้?”

ตาตีตอบ “ถูกต้อง”

ตาตีซังกะตายกลับบ้านตน ตีนตะตั้งเตียงด้วยตรอมใจ

นอนเตียง น้ำตาไหลตามหน้าตกลงตะเตียง

ตะครันตะครอ ตัวร้อนเหมือนตกรตรงเตาไฟ ตะแคงตัว ตาบวม

ปลงไม่ตก ตาเตี้ย ต้อยตั้ง...

ตะวันตกตันตะขบ ตาตีกระเตื้อง สวมตะตะตรงไปบ้านตาเตี้ย ตะกวด

ตัวหนึ่งเกาะตรงตุ่ม

ไต้ต้นตะแบกตรงหน้าต่าง สายตาตะตัวตาเตี้ย ต้อยตั้งตรงตั้ง

ต้อยตั้งเสียงต่ำ “ตกลงตาตีออกตารางแล้ว?”

ตาเตี้ยตอบ “ตำรวจปล่อยตัวตาตีตั้งแต่เข้าตรู”

ต้อยตั้งต่อความ “แต่ตาตีถูกตำหนิ...”

ตาเตี้ยยิ้มแต่ “ตาตีไม่ตายไม่ติดตารางก็ไม่ติดใจ เงินต้นที่ต้มตาตี

ตกไป ฐหายตันใจ”

“แต่...”

“ไม่ต้องแต่ ตาตีตั้งค์เยอะ ไม่ติดขัดเงินตรา”

ตาตีไต้ลงตีนตันตะแบก

หรือตาตริกตรอง ตาเตี้ย ต้อยตั้งตัวตั้งตัวตีตลบตะแลงตอแหลมาแต่ต้น

ติดลินบนตำรวจ เเดินแต่ต้มต้มต้นตน

ตาตีตอบเขา “ดูตาบอด ตอนนี้อย่างว่าง เรื่องตั้งแต่ต้นถูกจัดตั้ง ตาเตี้ย

สนตะพายตุแต่ต้น ฐเป็นตะเภา ตาถั่วตกหลุมพราง ถูกต้มหมู ลิ่นแต่้ม”

เสียดังค์ไม่เท่าแต่เสียดือตัว ทั่วตลาดตาลโตนดต้องตีฉินนิหนาทาตี

ตำซ้ำ ต่อแต่นี้จะตากหน้าหาใคร ไส้ตะกร้าล้างน้ำไม่พอ

ตลาดไหนจะซื้อตาลตาตีอีก

ตะวันตะตะต้นตะแบก ตาตีคิดตก

ตำนานแต่ก่อนว่า ตกกระไดให้พลอยโจน

ตกกระไดพลอยโจน?

-3-

ตอนตะวันตั้งโ่่ง ตาตีไต้ต้นตาล...

แต่เข้าตรูตาตีไต้ต้นตาล ไต้ขึ้นไต้ลง เก็บตาลโตนด ต้นตรงนั้น ต้น
ตรงนี้

ต่อแต่ติดตาราง ตาตีตกยาก ตรากตร่างานตัวเป็นเกลียว แต่ละวันตำ
ข้าวสารกรอกหม้อตามมีตามเกิด ขายตาลไม่กี่ตั้งค์ อีตันหยงมาซื้อตรงแต่ตาตี
ราคาตำขายต่อตรงตลาด

ถูกตำปลบางตาลโตนดตัดลินตัดหางปล่อยวัด ตำหนิตีเตียน ซังกะตาย
แต่ละวัน ตามลมตามแล้ง ต้อยตั้ง ตันนอกตันใจจนตีนกาขึ้น

ถูกตุ้นจนตกระกำลำบาก ตกกระปอง ตกตำต้องตัดต้นตำลิ่งต้มกับ
ข้าวตาก

กวาดตาเห็นตันหยงตรงมา ตาตีไต้ลงต้นตาล

ตันหยงตั้งใจเก็บตาลตาตีก่อนต่อไปตลาด

